

Здравей, Иве!

Трудно ми е да ти пиша, защото сълзите размиват редовете. Добре, съм, Иве. Много добре. Само, че днес стана нещо ужасно. Много исках да си до мен. Защо се разболя точно днес?

Бях на спирката, чаках автобуса. Чакахме много хора. Беше студено. И изведнъж се чу детски плач и викове на жена. Тя беше слаба, косата ѝ разчорлена и викаше, Иве. Крещеше. Помислих, че крещи, защото са я обрнали. Помниш ли – видяхме един път, как на една старица ѝ нямаше портмонето и тя плачеше, виеше, без сълзи.

Но днес не беше така. Тази жена крещеше на дете. Беше в синьо облечено, сигурно е било момченце, не знам. То плачеше, направо скимтеше. А тя крещеше, говореше на неразбираем език и го биеше. Удряше навсякъде. По главата, по ръцете, по гърба. То се пазеше с ръчички, плачеше и само повтаряше „Моля те, мамо, недей“. Падна на земята и продължи да се моли и плаче. Един дядо се опита да помогне, попита какво става. И тази жена му каза „Аз съм му майка и ще правя с него, каквото искам.“

Разплаках се. Автобусът дойде. Качих се. На тротоара остана да лежи свитото на кълбо дете и крещящата и удряща го жена.

Сега ти пиша от автобуса. Знам, че трябваше да се намеся, но ме беше страх. Страх от лудостта ѝ. Чувствам се виновна, че не помогнах на детето. Дядото беше седнал до мен, не съм видяла кога. И той плачеше. И той беше безсилен пред жестокостта.

Иве, моля те, кажи ми, че съм права. Прочетох в Интернет Конвенцията за правата на детето. Слязох на първата спирка и бягах назад. Бягах, плачех и си повтарях думите, които щях да кажа на майката – Няма те право. Това е домашно насилие. Нищо, че сте му майка. Вие сте дали живота на това дете, дайте му и спокойствието да порасне. Ще се обадя на полицията, ще се обадя на Агенцията /забравила името нататък/. Стигнах до спирката. Жената беше прегърнала детето и го целуваше. Говореше му тихо, не разбирах какво. Детето я гледаше така, както се гледа само и единствено МАМА.

Нищо не казах. Дойде автобусът. Качих се.

Иве, как да разбере кое е домашно насилие. Помниш ли, когато се правихме на манекенки и сменяхме обувките на мама. Не помниш?! Ооо, помня много добре, защото и двата чифта „високи черни токчета“ на мама бяха счупени. Когато мама установи този факт, бях наказана да не излизам. Е, на теб ти казаха, тогава, че ме боли гърло. Това не беше домашно насилие, беше си чиста „награда“, която бях заслужила.

Иве, знаеш ли, че член 19 на Конвенцията гарантира на детето защита от всички форми на насилие? Аз не знаех. Утре ще говорим в училище, за да направим урок. Аз ще съм учителката, а ти ще си представител на ООН, за да запознаеш класа с Конвенцията. Ама да знаеш, че тази днешната случка, ще я зададеш като казус – домашно насилие ли беше или не. И моята случка с „високи черни токчета“ ще е вторият казус. Защото сега чета Конвенцията, но не мога да си отговоря на въпроса „Боят, наказанието, възпитателни средства ли са или признание за слабост от страна на родителите?“. Мама уважи ли моето право да играя, макар и да съм ѝ счутила токчетата?

Знам, обаче, че урокът ни ще бъде за правата на всяко дете.

Иве, моля те, не споделяй писмото ми, защото ще нарушиш член 16 от Конвенцията. Там пише, че в кореспонденцията на детето /аз/ не трябва да има произволна или незаконна намеса;) Усмихна се, нали?

И аз така. Успокоих се. Разбрах, че всяко дете трябва да знае правата си. Макар и да е малко. Щастлива съм, че живея в България, защото прочетох доста статистика. Данните са категорични – в България правата на детето се нарушават, но много рядко.

Иве, започвам със сценария на урока „Правата на детето“. Изпращам след час. И на класната писах.

Всеки от нас остава дете или иска да запази детското в себе си. Остава дете за родителите си. Желанието да запази детското е негов личен избор. Всяко дете трябва да живее така, че да има свободата да мечтае, да избира, да диша и живее свободно.

Ученик - Симона Валентинова Колева, Ха клас;
ПГ по туризъм „Д-р Васил Берон“, Велико Търново;
учител – инж. Славка Проданова, 0883306165, slavqna@gmail.com